

[Justitsministeren.]

Tegn paa Venstres tiltagende Evne til klar og koncis Affattelse og køn Sprogsans.

Saa er der Ændringsforslaget Nr. 7. Jeg vil gaa ud fra, at hvis man vedtog Venstres Ændringsforslag Nr. 7, vilde man paalægge en Minister en ganske urimelig Tilsynspligt, som det virkelige Liv ikke vil tillade ham at svare til.

Hvad endelig Ændringsforslaget Nr. 14 angaar, kan jeg ikke indrømme, at Mindretallets Forslag dør er væsentligt klarere. Det forekommer mig ikke urimeligt, at man, som det sker i det af mig stillede Ændringsforslag under Nr. 13, fastslaaer som almindelig Regel, at Forældelsesfristen er 2 Aar, men Forældelsen indtræder dog ikke før nyt almindeligt Valg. Jeg kan ikke se, der er noget hverken uklart eller urigtigt i denne Formulering.

Med Hensyn endelig til det ærede Medlems Udtalelser om Følgerne af en Ministers Tilsidesættelse af de saglige Hensyn er jeg enig med det ærede Medlem i Realiteten, baade hvad de Udtalelser angaar, som Mindretallet fremsætter i Slutningen af Betænkningen, men, saa vidt jeg hørte det ærede Medlem, ogsaa i de Udtalelser, han fremsatte her oppe fra Talerstolen.

I over 30 Aar har man nu fra forskellig Side af og til fremhævet Nødvendigheden af en Ministeransvarlighedslov, og det ærede Medlem Hr. Krag vil da kunne forstaa, at jeg til Trods for hans ikke særlig indgaaende eller særlig rigtige Kritik er fyldt af Stolthed over, at det lykkes mig om lidt at faa gennemført denne Lov.

Krag: Jeg var ganske paa det rene med, at naar jeg fremsatte nogle beskedne kritiske Bemærkninger med Hensyn til Udformningen af det oprindelige Lovforslag og ogsaa, hvad angaar visse af de Ændringsforslag, som efterhaanden blev stillet i Udvalget, vilde den højtærede Minister henvisse til, at han ved Udformningen af Lovforslaget havde holdt sig saa nær som muligt til det af en tidligere Venstregering fremsatte Forslag til en Ministeransvarlighedslov. Det tvivler jeg ikke om er rigtigt, og det har jeg ogsaa konstateret ved Selvsyn. Men jeg har rigtignok med det samme konstateret, at den Form, som den paagældende Venstregerings Lovforslag havde faaet, var lidet heldigt, og naar nu den højtærede Minister saa ivrigt har efterlignet Venstre ved denne Lejlighed, vilde jeg ønske, at han vilde vælge kommende Lejligheder, hvor der var større Anledning til at vise Affattelser fra Venstre Hensyn, end

der kan siges at have været ved denne Lejlighed.

Jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at saadanne Lejligheder, hvor det vil være rimeligt i videst mulig Udstrækning at tage Hensyn til, hvad Venstre skriver og udformer, vil komme, og en saadan Lejlighed er jo allerede inde i Dag. Thi om end de Ændringsforslag, vi har stillet, er afvist af den højtærede Minister, er dette jo kun sket under Hensyn til, at han finder, at det Ansvar, der derigennem paalægges ham, er for vidtgaaende, hvad jeg paa ingen Maade kan indrømme ham Berettigelsen af at mene. Og dertil kommer, at den højtærede Minister i hvert Fald angaaende et af Ændringsforslagene, Nr. 14, kun har udtalt dette, at han ikke finder det væsentligt klarere. Ja, ja, men er det klarere, saa er det at foretrække for den Affattelse, som Ministeren vil give den paagældende Paragraf.

Over for den Kritik, som den højtærede Minister fremførte med Hensyn til Ordlyden af Ændringsforslag Nr. 5 paa et bestemt Punkt, er der at sige, at hvis den højtærede Minister vilde føle sig mere tiltalt af Ændringsforslaget, hvis vi i Stedet for Ordet „inden“ satte „før“, skal det paa ingen Maade støde paa nogen Vanskelighed. Men det er jo en Skæbne, som alle Mindretal i denne Sal lider, at Flertallet og den høje Regering ikke mener, der nogen Sinde kan komme noget godt fra Nazareth. Det er der jo ikke noget at sige til; enhver synes jo bedst om sit eget. Men det er ved saa at sige alle Lejligheder og altsaa desværre ogsaa ved denne Lejlighed Tilfældet i et Omfang, som meget maa beklages. Thi naar vi skriver en Ministeransvarlighedslov, som bogstavelig talt i alle Tilfælde undtager Ministeren fra Ansvar for saadanne Udfærdigelser af ministerielle Beslutninger, som hviler paa det, man kalder Praksis, som hviler paa generel Bemyndigelse, men som udformes paa den Maade, at der staar: Paa Ministerens Vegne — og saa Underskrift, ja saa, siger jeg, indskrænker man i et ganske urimeligt Omfang det Ansvar, som bør paahvile en Minister.

Jeg anbefaler derfor de af Mindretallet stillede 3 Ændringsforslag til Velvilje fra alle Sider i denne Sal, som maatte have den samme Opfattelse som den, jeg gør mig til Talsmand for.

Ordføreren (Fr. Dalgaard): Naar det ærede Medlem Hr. Krag taler om, at der ikke kan komme noget godt fra Nazareth, vil jeg dog erindre om, at hele Udvalget